

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 czerwca

№ 46.

Rok 1930.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.:	387 —Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Robót Publicznych z dnia 16 kwietnia 1930 r. w sprawie czasu pracy pracowników ruchu w żegludze śródlądowej	715
	388 —Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 30 kwietnia 1930 r. w sprawie kredytowania należności celnych od towarów sprowadzanych drogą morską przez Gdynię	716
	389 —Rolnictwa z dnia 8 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie ustanowienia państwowego Stada ogierów w Białce oraz państwowej stadniny koni w Racocie	717
	390 —Przemysłu i Handlu z dnia 4 czerwca 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie prowadzenia przemysłu kominiarskiego	717
	391 —IV. Robót Publicznych z dnia 16 czerwca 1930 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości, w celu wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju	718

387.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU I MINISTREM ROBÓT PUBLICZNYCH

z dnia 16 kwietnia 1930 r.

w sprawie czasu pracy pracowników ruchu w żegludze śródlądowej.

Na podstawie art. 3 i 19 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) oraz art. 28 i 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 324) zarządza się co następuje:

§ 1. Czas pracy pracowników, zatrudnionych na statkach, łodziach i tratwach w żegludze śródlądowej oraz pracowników przystaniowych i magazynowych wynosi najwyżej 8 godzin na dobę, 6 godzin w sobotę, ogółem zaś 46 godzin tygodniowo.

Za czas pracy uważa się czas, przez który pracownik obowiązany jest do wykonywania pracy lub do pozostawania do dyspozycji kierowników względnie przełożonych.

§ 2. O ile wymagają tego warunki techniczne pracy, normy § 1 mogą być zastąpione dla pracowników, zatrudnionych na statkach, łodziach i tratwach w żegludze śródlądowej, oraz dla pracowników przystaniowych i magazynowych, których prace wiążą się bezpośrednio z ruchem statków, przez normę równoważną, wynoszącą w każdym z dwóch półroczy, z których jedno trwa od 16 stycznia do 15 lipca włącznie, drugie zaś od 16 lipca do 15 stycznia włącznie, najwyżej 1196 godzin, czyli przeciętnie 46 godzin na tydzień, przyczem czas pracy poszczególnego pracownika w poszczególne dni tego okresu nie może przekraczać 12 godzin na dobę, z wyjątkiem dni, w które następuje przesuwanie zmian. W tym wypadku czas pracy poszczególnego pracownika może być przedłużony do 24 godzin z tem, iż przy następnym przesuwaniu zmian, zmiana zatrudniona 24 godziny otrzyma 24-godzinny czas wolny od pracy.

Po przepracowaniu normy czasu pracy, oznaczonej na dobę w niniejszym rozporządzeniu, powinien następować okres odpoczynku, w którym pracownik wolny jest od wszelkich obowiązków służbowych. Okres odpoczynku trwać powinien co najmniej 12 godzin bez przerwy, w wypadku zaś przedłużenia czasu pracy poszczególnego pracownika do 24 godzin w dni, w które następuje przesuwanie zmian, okres odpoczynku pracownika przy następnym przesuwaniu zmian trwać powinien co najmniej 24 godziny bez przerwy.

§ 3. Czas przejazdu pracownika z miejsca służby do innego miejsca służby, na skutek zarządzenia kierownictwa przedsiębiorstwa lub osób do tego upoważnionych, uważa się za czas pracy.

Nie uważa się za czas pracy czasu pozostawionego pracownikowi do dowolnego wykorzystania na statku, łodzi lub tratwie, a podczas trwania postoju — również poza statkiem, łodzią i tratwą.

Książeczki obrachunkowe, przewidziane w art. 25 — 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 324), a przeznaczone dla pracowników objętych niniejszym rozporządzeniem, zawierać będą specjalną rubrykę dla notowania liczby godzin przepracowanych w poszczególne dni. Notowania te powinny być dokonywane przynajmniej raz na tydzień.

§ 4. Za pracę nocną uważa się pracę pełnioną w czasie od godziny 21 do godziny 5, a w wypadkach zatrudniania dwóch zmian pracowników — w czasie od godziny 22 do godziny 4. Praca nocna jest dopuszczalna najwyżej przez 4 noce bezpośrednio po sobie następujące, z wyjątkiem statków, które kursują wyłącznie w nocy o jednej zmianie załogi.

§ 5. Każdy pracownik ma prawo korzystać w okresie każdego trzech miesięcy co najmniej z 16 wolnych od pracy dób, które powinny być oznaczone dla każdego poszczególnego pracownika w wykazie, sporządzonym przez zakład pracy i podanym do wiadomości pracowników nie później, niż w pierwszym tygodniu każdego okresu trzymiesięcznego.

§ 6. Pracownik powinien otrzymać możliwość spożycia posiłku podczas pracy, o ile na ten cel nie może mu być udzielona specjalna przerwa.

§ 7. Za pracę w godzinach nadliczbowych uważa się pracę pełnioną w godzinach ponad normę czasu pracy na dobę ustanowioną w § 1 względnie § 2. Ponadto uważa się za pracę nadliczbową pracę wykonywaną ponad normę 1196 godzin w okresie półrocznym, nawet jeżeli ilość godzin pracy nie przekracza normy czasu pracy na dobę ustanowionej w § 2. Praca w godzinach nadliczbowych może być stosowaną jedynie przy zachowaniu przepisów art. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu oraz za wynagrodzeniem przewidzianem w art. 16 tejże ustawy.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 16 lipca 1930 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski

Minister Robót Publicznych: *Matakiewicz*

388.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 30 kwietnia 1930 r.

w sprawie kredytowania należności celnych od towarów sprowadzanych drogą morską przez Gdynię.

Na podstawie art. 7 punkt c) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie towarów z zagranicy drogą morską przez Gdynię mogą być przyznawane importerom kredyty na należności celne.

§ 2. Z kredytu celnego mogą korzystać: zakłady wytwórcze, zakłady użyteczności publicznej, instytucje samorządowe, zrzeszenia producentów rolnych, hurtowe domy składowe oraz firmy handlowe, przemysłowe i ekspedycyjne, o ile przedstawiają rękojmię wypłacalności oraz prowadzą zgodnie z obowiązującymi przepisami księgi handlowe.

§ 3. Zakredytowaniu może podlegać cło od wszelkich towarów, z wyjątkiem towarów wyszczególnionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 15, poz. 113).

§ 4. Kredytu celnego udziela się tylko pod warunkiem złożenia wystarczającego zabezpieczenia.

Jako zabezpieczenie przyjmowane będą państwowe papiery procentowe, bankowe listy gwarancyjne i zabezpieczenia hipoteczne.

§ 5. Zakredytowane należności celne winny być uiszczone w terminie dwumiesięcznym od dnia wymiaru odnośnych należności celnych.

Termin ten Ministerstwo Skarbu może przedłużyć do 4-ch miesięcy.

§ 6. Udzielony kredyt celny podlega oprocentowaniu.

Wysokość stopy procentowej będzie regulowana oddzielnymi zarządzeniami Ministra Skarbu.

§ 7. Niewpłacenie w przepisany terminie zakredytowanych sum pociąga za sobą ściąganie należności w drodze przymusowej.